

[Statsministeren.]

en amtsborgmester komme i den situation, at amtsrådet vedtager et mistillidsvotum til ham, og spørgsmålet er så, om han så skal gå af. Ifølge loven, som den er i dag, er han ikke forpligtet til det, men jeg ville dog formode, at han ville gå ind i meget alvorlige overvejelser med sig selv om at gå. Jeg ville videre formode, at hvis sådanne overvejelser førte ham til, at han trods alt ikke ville trække sig tilbage, ville hans parti interessere sig for sagen og måske fremme hans overvejelser i den retning, der ud fra parlamentariske synspunkter må forekomme principielt rigtig. Vi skal imidlertid erindre, at parlamentarismen ikke gælder i vore kommuner, og at et flertal i et amtsråd altså ikke kan tvinge en borgmester til mod sin vilje at gå af.

Så kunne man naturligvis overveje, om man skulle lave den lov om og i alle vore kommunalråd indføre parlamentarismen. Det tror jeg nu ville være en lovændring, der ville kræve noget mere dybtgående overvejelser og undersøgelser, end vi er i stand til at foretage i forbindelse med et spørgsmål her.

Edele Kruchow: Jeg vil gerne takke statsministeren, fordi ministeren selv svarede. Det er rigtigt, at jeg lægger meget stor vægt på det, der er sket. Det er også rigtigt, at den omtalte amtsborgmester i Københavns amt ikke har modtaget et mistillidsvotum. Men han har i forskellige interviewe til blade, radio og tv, som jeg har set eller hørt nogle af, udtalt, at hvis han fik et sådant mistillidsvotum, ville han ikke føle sig forpligtet til at gå af. Det måtte være noget, hans egen gruppe kunne diskutere med ham. Det var det, der foruroligede mig rent principielt, for folkestyret kan jo komme ud i en krise, hvis det er således, at vælgerne bliver forvirrede med hensyn til, hvor et ansvar egentlig skal placeres.

Sådan som styrelsesloven er, er jeg helt enig med statsministeren i, at hvis man nøjes med at fortolke dens paragraffer juridisk, behøver hverken den ene eller den anden amtsborgmester at gå i en sådan situation. Men det var mulighederne for at praktisere folkestyrets idé, selv om man efter lovens paragraffer kan undlade at gøre

det, jeg gerne ville have besked om. Der tænkte jeg på situationen fra 1901 til 1953, hvor man her i landet havde parlamentarisme, uden at denne var grundlovsfæstet, og så tænkte jeg mig, at der kunne komme en udtalelse fra denne talerstol, som måske kunne bakke en holdning op, hvorefter man i en situation som den, hr. Stochholm i øjeblikket er i, måtte bøje sig for det, jeg kalder folkestyrets idé.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg tror egentlig, at mit første indlæg besvarede fru Edele Kruchows spørgsmål. Jeg mener ikke, vi fra regeringens eller folketingets side kan blande os i disse forhold på anden måde, end at vi kan overveje, om vi vil lave loven om, og det tror jeg altså kræver noget mere dybtgående overvejelser, end vi har haft mulighed for på dette tidspunkt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ophævelse af almindeligt sportelreglement.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 3) findes i tidenden sp. 293, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 469).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse med dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.